

TIFFANY REISZ

Autorka erotikou nabitých bestsellerů

RUDÁ GALERIE

Slíbila, že udělá cokoliv...

**RUDÁ
GALERIE**

The Red
Copyright © 2016 by Tiffany Reisz
All rights reserved.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Hana Catalano, 2020
Cover © Kreativní bojovníci s.r.o., 2020
© DOBROVSKÝ s. r. o., 2020

ISBN 978-80-7642-955-0 (pdf)

TIFFANY REISZ

RUDÁ
GALERIE

Milence

1. Hon na lišku

•••

Vždycky se ta galerie jmenovala Rudá, dokonce i předtím, než ji tak vymalovali.

Původně se jmenovala jen U Rudase, protože předchozím majitelem toho místa byl muž, který se jmenoval Červený, což jaksi stačilo. Ale Monina matka říkala, že ten název pochází už z 20. let minulého století, kdy Rudá byl oblíbený bar v období prohibice. Říkala, že během krvavých gangsterských přestřelků bylo hodně lidí zabito, takže místo získalo přezdívku Malá rudá střelecká galerie. Nic z toho samozřejmě nebyla pravda, ale Monina matka byla z těch, kteří dávali přednost kráse před pravdou. Milovala Rudou galerii a myslela si, že si zaslouží tu nejlepší historku o svém původu. Mona

ten výmysl nikdy nepředávala dál, ale také jej nikdy nepopírala. Též nechávala cihly natřené karmínovou barvou a svoje hnědé vlasy si barvila na jasně červené.

Tak by to její matka chtěla.

Milovala Rudou galerii tak moc, že její poslední slova pronesená k Moně byla: „Udělej, co musíš, ale zachraň Rudou.“ A jedině z toho důvodu Mona seděla dlouho po zavírací době u svého psacího stolu a znovu a znovu počítala v naději, že někde najde nějakou zatoulanou nulu – nulu, která by změnila aktiva v hodnotě padesáti tisíc dolarů na pět set tisíc. Okradla Petera, aby zaplatila Paulovi, a teď Peter stojí za dveřmi a buší na ně. A už není nikdo, koho by mohla okrást, aby mu zaplatila.

Jedině když galerii prodá.

Mona se asi nikdy nedozví, proč její matka to místo tak milovala. No, Mona měla Rudou také ráda, tuhle jejich malou galerii v Savoyské ulici. Líbily se jí rudé cihly a skleněná výloha, tmavě namořené tvrdé dřevo, rudé sametové závěsy na stěnách, na nichž barvy obrazů tak vynikaly. Měla ráda malou kancelář vzadu, která byla kdysi matčina, ale nyní je její. Milovala malý sklad vzadu, do jehož bezpečí se uchovávaly obrazy a sochy, které se zrovna nevystavovaly – vlastně to byla druhá, soukromá umělecká galerie. Co však nemilovala, byl ten dluh. Kdyby matka zemřela náhle, Mona by možná byla schopná galerii zachránit. Ale vše bylo jinak. Matka byla nemocná a přežívala další dva roky, chvíli jí bylo lépe a pak zase hůř, lépe a hůř, krok dopředu a dva zpátky. Nakonec to jediné, co mohla Moně zanechat, byl doklad o vlastnictví galerie a obrovský dluh za léčebné výdaje, které matčino pojištění nepokrývalo.

A umění už nikoho nezajímalo.

Věděla, že to není pravda, ale veškeré pokusy galerii oživit byly neúspěšné. Nadějní umělci přitahovali mladé hip-hopové davy. Ale těmto mladým lidem stačilo, že se zadarmo napijí vína a nacpou sušenkami a sýrem – žádné obrazy nekupovali. Trh zaplavili svými díly starší umělci, a pokud Rudá vůbec něco prodávala, bylo to za hubičku. Pokusila se získat pozůstalost nedávno zemřelého malíře na výstavu jeho sbírky, ale jeho potomci se domluvili s větší galerií na předměstí. Nedivila se jim. Sama by si možná Rudou galerii také nevybrala.

Dneska propustila úplně posledního člena svého personálu.

Samozřejmě kromě Tu-Tu. Nikdy by se Tu-Tu nevzdala.

„Neboj se,“ řekla černému kocourkovi, schoulenému v pelišku v rohu kanceláře. „Jestli galerii prodám, bezdomovec z tebe nebude. Můžeš bydlet se mnou.“

Tu-Tu – celým jménem Toulouse-Lautrec – vrhl jejím směrem jen letný pohled, zamrkal zářivě zelenýma očima a vrátil se na dalších deset minut ke své práci, konkrétně k olizování pravé tlapky. Tu-Tu patřil ke zdejšímu inventáři už deset let. Matka tehdy našla podvyživené černé kotě v aleji o dvě ulice dál a přinesla ho do galerie, aby ho vypiplala. Nikdy pořádně nevyrostl, ale srst měl lesklou a hebkou, oči jasné a předl tak hlasitě, že by probudil i mrtvého. Mona ve svém bytě neměla dovoleno chovat domácí mazlíčky, ale co oči paní domácí nevidí, to ji ani nerozzlobí. Deset let. Když matka Tu-Tu přinesla, bylo Moně patnáct. Před deseti lety byla galerie chloubou Savoyské ulice, miláčkem umělecké čtvrti. Nájemy však od té doby pořádně zdražily a galerie, jedna po druhé, zavíraly nebo se stěhovaly. Zůstala jen Rudá.

A ta bude nyní také muset zavřít.

Mona vstala od stolu a přešla k pelíšku Tu-Tu. Pohladila mu hlavu a bradu a přitiskla mu ruku na bok, aby cítila to úžasné předení dieselového motoru. Uklidňovalo ji to. Šeptem mu slibovala, že se mu bude v jejím bytě líbit. Že mu nedává výpověď, ale prodává galerii. Řekla mu, aby pověděl její matce – ta totiž byla přesvědčená, že kočky mohou komunikovat s mrtvými –, že Mona udělala vše, co bylo v jejích silách, aby Rudou zachránila. Žádná banka jí nic nepůjčí. Kreditní karty jsou v minusu. Hrozí bankrot. Umění jako takové je teoreticky jen krásná představa a účty samo o sobě nezaplatí.

Mona se napřímila a narovнала ramena. Hodiny na stěně ukazovaly skoro půlnoc. Někdy během poslední hodiny se rozhodla prodat. Cítila se teď lépe, když si přiznala, že nemá jinou volbu. Číslo se žádným kouzlem neznásobí a je jedno, jak dlouho na ně bude zírat. Klidně to může vzdát, jít domů a vyspat se. Hodila si kabelku přes rameno, sundala z věšáku červený kabát a přehodila si ho přes ruku, vklouzla do černých lodiček a poslala Tu-Tu vzdušný polibek. Čas zamknout. Čas to vzdát. Ale...

V galerii stál nějaký muž.

Mona se zajíkla a rukou si zakryla ústa. Nezdálo se, že ji zaslechl. Dokonce se ani neotočil, aby se na ni podíval. Těžce polkla, srdce jí bušilo jako o závod. Byl vysoký, se širokými rameny a na sobě měl černý třídílný oblek. Jednu ruku si tiskl v bok, zatímco druhou si podpíral bradu. I když jeho oblečení bylo moderní a vypadal tak na čtyřicet, něco na něm jí připadalo... staré. Ne, ne staré. Snad starosvětské. Ano, tak působil. Ze starého světa. Nemohla najít jiný způsob, jak by jej popsala. Byly to ty vlasy. Měl účes ve stylu, který by se

nejlépe hodil k nějakému aristokratovi z regentské éry. Byly černé a rozcuchané, takové frajerské; připomínal jí elegantní autoportréty Eugèna Delacroixe. Temné oči, temné srdce. Připadal Moně jako ďábel při námluvách.

Ale kdo má být ďáblovou šťastnou paní?

„Pane?“ Mona konečně našla odvalu promluvit. „Galerie je zavřená.“

Hned nepromluvil. Konečně se však pohnul. Spustil ruku z brady a přistoupil k malému obrazu před sebou. Byl to George Morland, současník Joshuy Reynoldse. Na obraze nebylo nic zvláštního, pouze málo inspirující zobrazení mužů v červených kabátcích na koních. Hezký obraz, hezký a nevtíravý. Mona si představovala, že by se mohl zalíbit nějakému staršímu páru, který si chce vyzdobit svůj vesnický domek. Za čtyři měsíce, co v galerii visel, na něj jen sedal prach.

„Nic není tak, jak to na první pohled vypadá.“

Měl anglický přízvuk. Ihned ty roztomilé samohlásky poznala.

„Ne,“ reagovala. „Myslím, že ne.“

„Slyšel jsem, že svoji galerii zavíráte,“ řekl. Pravá ruka se opět vrátila k bradě a levá k boku. Ta levá přitáhla její pohled. Byl štíhlý a jeho dobře ušitá vesta zdůrazňovala štíhlý pas a boky. Zjistila, že je těžké nekochat se pohledem na jeho tělo. Ten muž byl umělecké dílo.

„Je zavřená,“ řekla jsem. Řekla jsem vám, že galerie je zavřená. Je skoro půlnoc.“

„Jste v rudých.“

„Vy také. Galerie se jmenuje Rudá.“

Otočil se, podíval se na ni, setkal se s jejím pohledem a usmál se. Tělem jí projel záchvěv – elektrizující a vzrušující. Proč se dneska lépe neoblékla? Měla na sobě obyčejnou tvídovou sukni, obyčejnou černou halenku

a obyčejné černé lodičky. Vypadala spíš jako sekretářka než jako majitelka galerie. Akorát – sekretářky vydělávaly v současné době víc než ona.

„Jste v rudých,“ opakoval. „Myslím tím, že máte dluhy.“

„Co jste kde slyšel?“ zeptala se. Věděla, že místní developeri dokážou být agresivní, pokud jde o prvotřídní nemovitost v prvotřídní lokalitě. Poslal snad někdo toho muže, aby ji přinutil k prodeji?

„Slyšel jsem, že galerie má problémy. Jaká škoda,“ řekl. „Je to zlatý důl.“

„Je to černá díra na peníze,“ řekla.

Zvedl obočí. Teď se ještě víc podobal ďáblu. Atraktivnímu ďáblu. Navzdory strachu se jí pohled na něj líbil. Nezdál se být nebezpečný. Ne, zdál se být strašně nebezpečný. Ale nevypadal násilnicky. A to je rozdíl.

„Jak to?“ zeptal se.

„Moje matka nakoupila obrazy, které nemohla prodat,“ řekla Mona. „Utratila spoustu peněz na galerijní večírky, jež nepřinesly žádný zisk. A loni na podzim zemřela. Zůstaly obrovské nezaplacené účty.“

„Žádný otec, který by pomohl?“

„Nevím, kdo je můj otec. Matka byla bohémský typ.“

„A vy nemáte žádné peníze?“

„Nemít teď žádné peníze by bylo požehnání, protože momentálně jsem půl milionu dolarů v minusu,“ řekla. „Takže pokud nehodláte toho Morlanda koupit za pět set tisíc dolarů, obávám se, že vás budu muset požádat, abyste odešel. Galerie je zavřená, ale nadobro ještě nezavírá – ještě ne. Chcete-li sem znovu zajít, tak můžete. Otvíráme zítra ráno v deset.“

„Není to Morland,“ řekl.

„Cože?“

„Řekl jsem vám, že nic není takové, jak to na první pohled vypadá. Existují zařízení, která vidí skrz barvu, ne? Nebo se mýlím?“

„Rentgeny?“

„Ano, rentgeny,“ moudře přikývl. „Měla byste tenhle obraz vzít a nějakým takovým zařízením ho prohlédnout. Pak mi povíte, co uvidíte.“

„Takový tady nemám,“ řekla. „Musela bych někde nějaký najít.“

„Udělejte to. Vrátím se za týden,“ řekl. „Chci, abyste mi důvěřovala.“

„Proč?“

„Protože bych vám rád pomohl. Skutečně bych vám moc rád pomohl. Ale nemůžu vám pomoci, když mi nebudete důvěřovat. A určitě vám nemůžu pomoci, pokud galerii prodáte. Tak udělejte, co říkám.“

„Udělat, co říkáte?“ vyvedlo ji to z míry. Taková drzost.

„Nebudete litovat,“ řekl. „Ujišťuji vás, že ničeho z toho nebudete litovat, Mono.“

„Jak víte, jak se jmenuji?“

„Jste Mona Lisa St. Jamesová a jste majitelkou Rudé galerie.“

„Špehujete mě?“

„Jenom sleduji,“ řekl.

„Děsíte mě.“

„Nemůžu za to,“ řekl. „Ale omlouvám se. Žádným způsobem vám neublížím. Doufám, že tomu věříte.“

Chtěla tomu uvěřit.

„Pomohlo by, kdybyste mi řekl, jak jste se dostal dovnitř, aniž jsem vás slyšela. Dveře byly zamčené.“

„Vaše matka si nechala udělat náhradní klíč. Schovala jej venku v květináči.“

„Co matce chybělo na zdravém rozumu, to nahradila stylem.“

„Ano, to udělala. Nemáte náhodou knihu o Morlandových obrazech?“

„Myslím, že mám.“

„Přineste ji, prosím.“

„Přinést ji?“ Byla snad nějaký pes?

Ten muž se opět dábělsky ušklíbl. „Prosím.“

Mona se celá našťvaná vrátila do své kanceláře, aby tu knihu našla.

Byla někde na polici se stovkami dalších knih o umění, které matka během let nashromáždila. Ty všechny se budou muset prodat nějakému sběrateli, i když pomyslení na loučení s nimi jí lámalo srdce. Po několika minutách hledání našla tenký modrý katalog s Morlandovými díly a vrátila se do galerie.

Ten muž byl pryč.

Na dveřích byl zvonek, který zvonil, když někdo vešel nebo odešel. Uši už měla vycvičené, že ten zvonek slyšela, i když byla v kanceláři, na toaletě nebo v zadní místnosti. Zvonek znamenal, že vešel zákazník, a zákazník znamenal peníze. Nyní ale zvonek nezazvonil, a přesto tam ten muž nebyl, nebyl nikde v galerii. Vůbec nikde.

Neuvěřitelné. Vůbec to všechno. I tak jí ale ten muž nasadil brouka do hlavy. Řekl, že to není Morland. Není to Morland. Dobrá, tato kniha obsahovala fotky všech Morlandových obrazů, které byly kdy katalogizované.

Listovala knihou, stránku po stránce, a hledala obraz, kde by byli ti čtyři muži v červených kabátcích na čtyřech hnědých koních. Tady. *Je to Morland. Červené kabátce. Hnědí koně.* Prozkoumala v knize podpis malíře a zjistila, že je totožný s podpisem na obraze.

Ten muž v obleku neměl pravdu.

A přesto.

Mona se zlehka dotkla podpisu – zdobného *M*, zakrouceného *D*. Věděla, že by neměla. Člověk by se nikdy neměl holýma rukama dotýkat obrazu, ale tenhle byl tak nezajímavý a nudný a zabíral cenné místo na stěně, že se necítila ani moc provinile, když se konečky prstů dotkla malého kousku v rohu obrazu.

„Sakra!“ Písmeno *M* se odlouplо přilepilo se jí na prst. Prostě jen tak. Lehký dotek, a barva se loupala. Inu, její chyba a vzala by na sebe vinu, kdyby majitel obrazu požadoval vysvětlení. Dalo se to opravit, ale to by znamenalo víc času a víc peněz – peněz, které neměla. Ve strachu, zda nenajde další škody, se zaměřila na to prázdné místečko, kde se předtím *M* nacházelo. Nenašla však žádné další poškození.

Co uviděla, bylo písmeno *J*.

Morland neměl ve svém jménu žádné *J*. Ale tohle písmeno *J* nepochybně bylo.

Bez rozmýšlení použila svůj rudý nehet, aby seškráb-la další maličký kousek barvy. Bylo to proti veškerým pravidlům. Bylo to šílenství. Ale stejně to udělala. Spatřila záblesk zlata na dně krabice s porcelánovým nádobím a rozbíjela to nádobí na kousky, aby se k tomu zlatu dostala.

A bylo tam.

Po písmenu *J* písmeno *R*.

Mona sundala obraz ze stěny, vzala ho zpět do kanceláře, rozsvítla světla a co možná nejpomaleji a nejopatrněji se pustila do odstraňování vrchní vrstvy barvy na podpisu. Matka ji naučila, jak to dělat, přičemž ji zároveň varovala, aby to nikdy nedělala. Ale matka byla mrtvá a Moně už nezabrání. A když skončila, nejen že měla písmeno *J* a *R*. Odkryla také *E* a možná i *Y*.

J.

J. Reynolds.

Joshua Reynolds?

To snad ne. Nebo ano? Musí to zjistit.

„Promiň, matko,“ vydechla Mona a začala odstraňovat víc barvy.

Matka jí řekla, aby pro záchranu galerie udělala cokoliv. A přesně to Mona udělá.

2. Kurtizána

•••

Týden utekl jako voda, když se o nově objeveném obraze od Reynoldse hovořilo v celém uměleckém světě. Mona strávila celé hodiny na telefonu s umělci a kulturními reportéry, kteří v nudných novinkách týdne po tom příběhu hned skočili. Všichni se chtěli dozvědět, jak věděla, že se pod celkem bezvýznamným Morlandovým obrazem skrývá Reynolds. Mohla jim říct jen tolik, že si jeden návštěvník galerie všiml na obraze něčeho divného. A že když pak ten podpis zkoumala, zjistila, že se z něj odlupuje barva, a pak už se jen řídila instinktem. Když chtěli také znát jméno toho návštěvníka, musela jim říct pravdu – neměla ponětí, kdo to byl. Vešel dovnitř, okomentoval ten obraz a odešel dřív, než se ho

mohla zeptat na jméno. Ta novina přitáhla do galerie řady návštěvníků. Prodala dva kusy, každý za deset tisíc.

Vše díky záhadnému muži v třídílném obleku.

Skoro zapomněla, že slíbil, že se za týden vrátí.

Ale sedmý den si vzpomněla a po zavření galerie se ještě dlouho zdržovala za svým psacím stolem. Dělal si kancelářskou práci a naslouchala, zda uslyší zazvonění zvonku. Nic se neozývalo. Ale pět minut před půlnocí Tu-Tu vyskočil ze svého košíku a proběhl dveřmi do galerie, jako kdyby se najednou upamatoval, že se zpozdil na hodně důležitou schůzku.

Mona vstala od stolu, a co nejtíšeji přešla ke dveřím kanceláře. Trochu víc je otevřela a v galerii spatřila toho muže. Měl Tu-Tu v náručí a hladil ho po hlavě.

„Máte černého kocoura, Mono,“ řekl. Měl ten samý třídílný oblek jako předtím. „Jak výstižné.“

„Tu-Tu patří ke galerii,“ reagovala. Opatrně se k tomu muži přiblížila a vzala mu Tu-Tu z náručí. Ještě si nebyla jistá, zda mu může důvěřovat, a ten kocour byl tím nejbližším, co tvořilo její rodinu. „Štěstí moc nepřináší, ale dělá mi společnost.“

„Takže kocour, kterému se dá závidět,“ řekl.

„Máte nějaké jméno?“

„Odpusťte mi. Měl jsem se představit minulý týden. Malcolm.“

„Malcolm,“ opakovala a na jazyku jí to jméno znělo příjemně. „Nějaké příjmení?“

„Zatím ne. Měl jsem s tím obrazem pravdu?“

„Víte, že ano. Vždyť to bylo všude ve zprávách.“

Pokrčil ramenem. „O zprávy se moc nezajímám. Předpokládám, že to byl Reynolds?“

„Byl. Oceněný na pět milionů.“

„Kolik dostanete vy?“

„Padesát tisíc dolarů nálezného od majitele. Jsou samozřejmě vaše.“

„Proč samozřejmě?“

„Ani se mi ten Morland nelíbil. Byl to obraz z jeho pozdního období, když už tak dobře nemaloval. Vystavila jsem ho jen proto, že by se snad mohl za pár tisíc prodat. Byl jste to vy, kdo řekl, že se pod ním možná něco skrývá.“

„Co přesně pod tím bylo? Viděla jste to?“

„Restaurátor říká, že to vypadá jako portrét Nelly O'Brienové. Nazvali ten obraz *Kurtizána*. Reynolds to plátno dokonce podepsal.“

„Ach, slečna O'Brienová. Domnívám se, že Reynolds ji maloval dokonce několikrát.“

„O jednu víc, než se vědělo. Jeden umělecký kritik si myslí, že Morland přes ten obraz maloval během svých chudých let. Možná mu došla plátna a nemohl si dovolit koupit další. Takže obraz za dva tisíce dolarů namaloval přes ten za pět milionů. Majitel se rozhodl, že si jej ponechá v rodině, ale tento týden mi pošle šek.“

„Přidejte si to k záchraně galerie,“ řekl. „Nemám zájem brát si od vás nějaké peníze. Ve skutečnosti právě naopak.“

„Děkuji vám, Malcolme.“ Postavila Tu-Tu na podlahu. Neutekl zpátky do kanceláře, jak očekávala. Místo toho si lehl mezi ni a Malcolma, jako kdyby byl stejně jako oni dva součástí rozhovoru. „Je to od vás hodně velkorysé.“

„Rád bych k vám byl štědřejší.“

„Proč?“ nemohla zabránit podezřívavému tónu ve svém hlase.

„Mám své důvody. A jsou to moc dobré důvody, ale nepochopila byste je. Ještě ne. Ale časem vám je odhalím. *Pokud* budete souhlasit, abych vám pomohl.“

„Padesát tisíc dolarů je pěkný začátek,“ řekla. „Ale mám dluh za půl milionu. Nemyslím si, že mi někdo může pomoci.“

„Nedal jsem vám žádný důvod, abyste o mně pochybovala.“

„A co ode mě chcete?“

„Smím mluvit na rovinu?“ zeptal se.

„Byla bych vděčná.“

„Strašně si přeji vás ošukat.“

Otevřela pusy a nebyla schopná slova.

„Příliš upřímný?“ zeptal se a na rtech mu pohrával slabý úsměv.

„Ne, ne.“ Mona mávla zamítavě rukou. „Cením si upřímnosti. Je to osvěžující. Nejsem si jistá, jak by šukání mohlo galerii pomoci, ale srdečně vám děkuji za nabídku.“

„Musíte mě nechat domluvit. Ale můžeme se napřed odebrat do vaší kanceláře? Obchody radši sjednávám v kancelářích. Slouží k tomu a trochu žárlí, když jsou opomíjené.“

„Ovšem. Tudy, prosím.“

V duchu si řekla, že kdyby ji chtěl znásilnit a zavraždit, už by to udělal a udělal by to snadno. Už jí dokázal, že umí vejít do galerie i z ní odejít, aniž by o tom věděla, dokonce i přes zamčené dveře. Byl hodně vysoký – odhadovala ho na metr osmdesát nebo ještě trochu víc, takže byl asi o patnáct centimetrů vyšší než ona. Přesto se jí ani nedotkl, ani ruku jí nepodal. A zdálo se, že kocourovi se líbí. Ne že by kdy slyšela, že kočky dokážou dobře odhadnout charakter.

V kanceláři rozsvítila malou stolní lampu ve stylu Tiffanyho a sedla si za psací stůl. Byl malý, dámský, zdobený filigrány, a židle byla také malá. Ale křeslo naproti stolu bylo vyrobené pro muže Malcolmových rozměrů.

Kožená klubovka, která mu sedla jako rukavice. Vypadal jako typ muže, jehož by člověk našel v nějakém starém anglickém klubu, kam je ženám vstup zakázán, kde chlapi obdaření penězi a mocí v soukromí probírají politiku. Napadlo ji, zda kouří doutníky. Z jeho oblečení cítila trochu doutníkového kouře. Byla to mužská vůně a v malém množství nebyla nepříjemná.

„Obchod?“ zeptala se.

„Jste velice krásná mladá dáma,“ řekl Malcolm.
„Mám rád velice krásné mladé dámy.“

„Opravdu?“

„Jsem fajnšmekr.“

„Skutečně? Máte nějaký oblíbený typ?“

„Elegantní prostitutky,“ řekl. „Ty se neomrzíš.“

„Víte, že nejsem prostitutka, vidíte?“ zeptala se.

„Zatím ne. Ale myslím, že by z vás byla skvělá kurva.“

Trhla sebou nad tím slovem, i když ho nevyřkl urážlivě. Znělo od něj docela hezky. Skoro jako jméno nějakého domácího mazlíčka.

„Baví vás využívat ženy pro jejich tělo,“ řekla.

„Ano, moc.“

„Většina žen je raději využívána pro své myšlení.“

„Hloupost,“ řekl.

„Hloupost?“

„Myšlení sídlí v mozku, ne?“

„No... ano.“

„Mozek je orgán těla. Jestli vás využiji pro váš mozek, nebo pro vaši kundu, tak vás pořád využívám pro nějaký orgán vašeho těla.“

„Máte zajímavý názor.“ Mozek je skutečně jeden z tělesných orgánů, stejně jako genitálie. Jen stěží mohla něco namítat proti jeho logice.

„Sedíte na zlatém dolu, Mono. Doslova.“

Začervenala se. „Nikdy jsem neslyšela, že by moje vagina byla zlatý důl.“

„Třeba jsem měl na mysli váš zadek.“

„Jistě, to mě nenapadlo.“

„Ptala jste se mě, proč bych k vám měl být štědrý. Odpověď je jednoduchá – protože chci. Pro mě je to dostatečný důvod. Pokud si přejete, abych byl konkrétnější, nuže, jak jsem již řekl, jste krásná. Nádherné nohy, fantastické kotníky. A miluji dívky s rudými vlasy, i kdyby byly obarvené. Vaše pleť je světlejší, než bych upřednostňoval, ale ruměnce a kousance na ní budou dobře vidět. Vkusně si upravujete vlasy. V dnešní době je ženy nosí nakrátko ostříhané nebo nesvázané a neupravené. Než jdeme do postele, tak to ničí kouzlo, když jsou již rozpuštěné. Vy je nosíte vyčesané a sepnuté nahoru a já si představuji, jak asi vypadají, když jsou pak rozpuštěné. To mám moc rád.“

Ty komplimenty ji zahřály.

„Víte, mohl jste mě svést zadarmo.“ Pokud on neměl problém přiznat, že ho přitahuje, neměla by žádný ani ona vůči němu. „Jste velice pohledný.“

„Opravdu?“

„Líbí se mi...“ Podrobně vyjmenoval její nejvýznačnější rysy. Určitě od ní očekával totéž, ale styděla se mu říct, jak atraktivním jej shledává. Nevypadal jako typ, kterému je třeba masírovat ego. „Líbí se mi vaše ruce.“

„Moje ruce?“

„Jsou velké,“ řekla. „A silné. Tak nějak. Máte pěkné žíly. Líbí se mi mužské ruce se žilami. Všimla jsem si jich hned, když jsem vás viděla poprvé. A určitě jste zaznamenal, že jsem si jich všimla, když jste takový znalec žen.“

„Ano, to je pravda.“